

N:o 62.

Af herr O. W. Redelius, om ändrad lydelse af §§ 2 och 4 i kongl. förordningen om allmänt kyrkomöte den 16 november 1863.

Hvarje upprigtig vän af vår svenska kyrka måste erkänna, att brister förefinnas och flere reformer erfordras. Med blicken fäst härpå, och med kännedom om, att Riksdagen, som efter min uppfattning synts mindre intresserad af kyrkliga och religiösa frågor, genom kyrkomötesförordningen hänvisat den hufvudsakliga diskussionen om sådana till kyrkomötet, der således rätta platsen synes vara för de olika meningarne om nämnde frågor att mäta sig med hvarandra, hvarefter regering och Riksdag fatta beslut, måste man fråga sig, om kyrkomötet är så sammansatt, att man på grund deraf har skälig anledning att vänta framgång för nödvändiga och gagneliga reformer. Utan att drista mig att klandra, torde jag likväl tillåtas hysa och uttala den mening, att kyrkomötets sammansättning kunde vara bättre och ändamålsenligare. Så synes mig kyrkomötet vara en alltför fåtalig representation för hela svenska kyrkan. Äfven förefinnes en i ögonen fallande disproportion emellan kyrkomötets sjelfskrifna och valda presterliga ledamöter. De egentlige församlingslärarne, som stå i omedelbar beröring med folket och därför hafva bästa tillfälle att lära känna dess önskningsar och behof, äro allt för svagt representerade i jämförelse med de förra.

De från stiftet och Stockholms stad valda presterliga ledamöternas antal borde därför, enligt min tanke, minst fördubblas eller

kanske bättre ökas med 15 från 13 till 28. Men om presternas antal ökas, bör naturligtvis också på samma gång lekmännens antal ökas med minst lika många eller kanske lämpligare till dubbla antalet från 30 till 60; hvarigenom kyrkomötet komme att bestå af 105 ledamöter, deraf 60 lekmän och 45 prester. De sjelfskrifne ledamöternas antal torde icke behöfva förökas, ej heller universitetens representanter.

I afseende på valrätten torde det af klara skäl anses rätt och billigt, att samtliga i tjänst varande prestmän tillerkännas den rätten.

I enlighet härmed hemställes vördsamt, att Riksdagen för sin del behagade besluta följande förändringar i §§ 2 och 4 i Kongl. förordningen om allmänt kyrkomöte den 16 November 1863:

a) Kyrkomötesförordningens § 2 erhåller efter orden »en från Stockholms stad» följande förändrade lydelse: »samt femton andra, likaledes med fullmakt å ordinarie embete eller tjänst försedde prestmän från de stift, som i förhållande till deras storlek af konungen bestämmes, så ock sextio af lekmän valde ombud, två från Stockholm, två från Visby stift, sex från Hernösands, fyra från hvartdera af de öfriga stiftens samt tio från det eller de valdistrikt, konungen med afseende å för handen varande förhållande bestämmer» etc. såsom förut.

b) Förutnämnde förordnings 4 § erhåller följande förändrade lydelse: »I val af de presterliga ombuden för stiftens och Stockholms stad deltaga samtliga i kyrkans eller skolans tjänst varande prestmän. Valet förrättas» etc. såsom förut.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

O. W. Redelius.